

7

עין משפט
יד מנחם

ז' א מ"י פ"ד מל' מעשה
 הקרנות ה' יג שמו לארץ
 שלח:
 ז' ב מ"י פ"ה מל' שגות
 ה' ט:
 ז' ג מ"י פ"ו מל' חגיגה
 ה' י:
 ז' ד מ"י פ"ז מל' תמידין
 ה' יג ו' ו' יג:
 ז' ה מ"י פ"ח מל' חגיגה
 ה' יד ו' יג ה' י:
 ז' ו מ"י פ"ט מל' ה' י:
 ז' ז מ"י פ"י מל' ה' י:
 [וה']

רבינו חננאל

[illegible]

פז"ר קש"ב. פירש הקונטרס רגל בפני עצמו שאין שם חג ויכוות עליו ורואה לומר דבכרת מתוון ופסלה מוכרין שמיני עשרה ולא סודות וצרכה לעצמה פ"י בקונטרס שמכריזין היו המלך וזכר לחנוכה הבית וכו' בספר מלכים (א' ח') ביום השמיני וכו' את האת העם ויצרכו את המלך וכו' בדמא בדחוספא דקדוה [פז"ר] י"ט האחרון של פסח אפי' בפני עצמו וזמן לעצמו קרנן שיר וצרכה לעצמו

נחמתי ביום השמיני שנה חת הנס ויבן
שעונים קרנן שיר וזכרה ולינה כך ש
המון ותפלה ודומה להכרה ומפרש
ופרש: תמרה (ד' י"ג) הקובר ממו שבע
ממנו גזירה שלשים משום שמיי עזרתה
שדחה לגמרי דלא אחרנין בפרק תמרינו
יסובה אין כלן דלא א"ל אין ברכה די
אומר ר"ת שביי אומרים בנית הכנסת
תלוי ביום אחר בדאיחא פרק התלוי

תפשת מרובה לא תפשת. לא דמי
סוף אבל הכא יש לדבר ס
משמש מרובה ותשמעו מועד תפשת
נמדה כלה ולא במדה שאינה כלה א

יעקב דנקא ליה מאלה תעשו לה' במעורכם, האי ד' מאיר ור' אליעזר סבירא להו דכי אתאי האי ק' כל שבעה, אף חג השבועות יש לה תשלומין כל ש' שבעה ימים כגון המצות, דהא בחיב שבעת ימים תחול א' חג ביום שיש הראשון חונג כל הרגל וכולי. אי

היה דאי שקיל להו עבר בלא
א"י (ע) ולא תשוב (דברים כד)
י ולגר תעוֹב * והיכא דעבר
מהני כדאיתא פ"ק דתמורה

לָקַט שְׂכַחַת וּפָאָה
שְׁלֹשָׁה רִגְלִים עֹבֵר
שְׁמֵעוֹן אוֹמֵר שְׁלֹשָׁה
הַמְצִיז תַּחֲלֶה ר' מִנֵּי
עֲלִיתָ רִגְלֵךָ אֶחָד עוֹר
אֲלֵעֶזֶר בֶּן יַעֲקֹב אוֹמֵר
שְׁנֵי רִגְלִים עֹבֵר בֶּבֶר
בְּרִי שְׁמֵעוֹן אוֹמֵר ¹⁰
הַסּוֹכֹת עֹבֵר עֲלֵיהֶן בֵּי
דְתָנָא קָמָא מְכַדִּי מִן
לְמַדְרָא וּמִיִּתְבֵּי
הַשְּׁבוּעוֹת וּבַחַג הַסּוֹכֹת
תֵּאֵחֵר ¹¹ וּרְבִי שְׁמֵעוֹן
לֹמַר בַּחַג הַסּוֹכֹת עוֹר
נֶאֱמַר לֹמַר שׁוּא אֵין
דְּכֹתִיב ¹² וּבֹאֵת שְׁמֵהּ
אֲהֵיָּוָה לַעֲשֵׂה וּרְבִי
רַחֲמָנָא אֵייתִי וְלֹא
בְּכָל תֵּאֵחֵר וּרְבִי אֵין
מַעֲמָא דְכֹתִיב אֵין

מיעוט מעידים שנים
יונה דאמר ר'בי יונה
כולם זה לזה 'שכול'
מקדש וקדשיו ורבי
מאי טעמא דתניא ר'בי
אומר לא יאמר חג
הכתוב למה נאמר
מאיר ורבי אליעזר
המצות ובחג השבועות
דרשו ביה מיבעי
אמר ר' אושעיא 'דא'
אושעיא 'מניין לעצור
כל שבועה תלמוד לו
השבועות ובחג
השבועות לחג המצות

יש לו תשלומין
השבועות יש לו
וליקש לחג הסוכות
כאן שמונה "שמיני רגל"
דאמרינן שמיני רגל ב
קש"ב אבל "לענין
תשלומין דראשון הוא
כל הרגל ויום טוב הוא
תפשת אלא למאי הלך

[illegible]

קרא כתב המצות ובתנן השבועות ובתנן
דא לאקריש תנן השבועות לתנן המצות,
במה. כלומר, מי שלא חג תזנינו ביום
ג וזו, ומה ל' תל' התננו, מלמד שיום
כי רמשים אקריש שבועות לתנן המצות
לתשומין הוא דאחא. חג הסוכ

ארבעה ראשי שנים פרק ראשון ראש השנה

מדי מינייהו סליק. כשאמר המבז שש פעמים בשנה יראה כל זכור בחג המזות וגו' מהם היה עולה. כבר כתוב למעלה בענין שמור את דבר האביב שבעה שבועות מספר לך חג הסוכות מעשה קר: למה לי למיבדל. ולמיניהו בפרשת חג הסוכות: **שמע מינה**

לכל תאחר. דה"ק היו נרצחו לפני
שולם נדריסם ולא תנחו ריקס: אין
לרץ לומר פה נספוקס. אף כשחזרין
לכל תאחר להם היה לרץ להלכין
שהרי הענין עסוק בו: ה"ג שבו דיבר
הנפשו לפה נאמר לומר שזה אחרון.
עד שיעבור אותם כסדר הזה: הווא
לפסח. דמזות עשה עליו להביא
ברגל ראשון: ורבי מאיר. אמר כי
כיון דאמר ליה רחמנא אייתי ברגל
ראשון והו' זמן שקבע לו ולא אחר
מן המועד הזה אישור וממילא קרי
ליה בכל תאחר: הקדש רבי יונה
במסכת שביעות (דף י.) אישערין
לומר שכל שעירי הרגלים מכפרים
על עוונתם מקדש וקדשו דלשון
משעיר דר"ח דלכתיב וזה לשון אית
עון השעיר ויהא י"י: מניין לנדרים.

לדלילי בחג הסוכות ובחג המזות
נפקא לן (ומיהו ג. ד.) ממוחזס אסו
סגס לר' סכסס ימים יסול יסו סוגס
סל ו' ח"ל אסו אסו אסו חסג סל
אסו חסג סל אן סל לסל חסר
ו' לססלסס ססס לל חג חסגסו
לסססו יקריסס ססס: סור' קס"ג.
ססס סרססס ססס' יסמ' (ג. ד.) סססס
(סו' ח"ל) סססס ססס לר' סססס סססס

אלעזר ברבי שמעון
בן אלעזר ברבי שמעון
הסוכות שבו דרבו
ימר שזה גורם ורבי
בן יעקב האי' בחג
ובחג הסוכות מאי
לכדרכי אלעזר
ר' אלעזר אמר ר'
שיש לה תשלומין
בחג המצות ובחג
סוכות מקיש חג
מה חג המצות
לשבעה אף חג
ושלומין כל שבעה
מה להלן שמונה אף
בפני עצמו הוא אימור
עצמו לענין רפ"ה
עצמו דרבי ר' ר' ר'

רתגן ¹⁰ימי שלא חג יום טוב הראשון של חג חוגג את חרוץ של חג ¹¹תפשת מרובה לא תפשת תפשת מועט תא כתביה רחמנא לחג הסוכות לאקושיה לחג המצות

החג (והיום ד' מו' יס"ט) אין משמע קך דתניא התם כס"ט ששבעת ימי החג
בכרה זמן ופריך זמן כל שבעה מי איכא ומסקין מאי בכרה בכרה
וגיה ליה ורבינו חננאל פירש לענין אצילות משום דאמר' במעור קטן
מאי גרידא שלטון ויומין דלכא משום קידם הרגל ואפי' לא בעול
קודש לגינה ושליש ירחם כבשר אכלים יתחם ומהו לא אשכר לומר
היה מאי לאקומי בבכרה ההלך משום דלמיה ששבעת ימי החג שיר
שאר ימי החג שלא היו אומרים מומור שלם אלא חציו ביום אחד
ונבא' ובמסקת סופרים משמע שהיו אומרים צבית הכנסת למנחם
הליום אומרים צבית המקדש:

שם שלשה דהסם נחל טפי שלם בלח להוסיף יותר משנים אין לזכר
כהנים תנא לזימם שנים יכול ימים הרבה אמר רבי עקיבא כל
כן בחירא אומר שמי מדות אחת כלה ואחת אינה כלה מודדין
למחול לפתוח או לנעול כו' וברש"י סוכה (ד"ה וס) היא כמורה:

המדינה, וכל ממנו נעלה אתה מן הדרך ולא ידעו שישו יושא עם וכע"ז חזקו
 ותפסוהו משמע שאמרין את המלך, וידי נרשעין כל גרסה כפי עמליו שנאמר (מ"ח) ה' יושא
 את המלך (מכאן שם) גרסה שדי מברכין לתפלת חיי המלך (ויא שם) וידי נעלהו שנאמר ש' יד
 את המלך (ותיעה שם), והחשך נעמוד הבא.

למה בא, ללמוד טחג המצות

מסורת הש"ס

[illegible]

יורה דעה דענין

שלוש פעמים בשנה
ראה כל זכורך את פני ה'
ולחוד בשבוע אחד יבחר
המנוחה ובחזו השבתות
תתן הסבולת ואלי יקרא את
ימי ירדק: ובריש טו טז
ביאם אל המקום אשר
יבחר ה' אליהם: מכל
ובטענים לשון את שמו
ולשכנו תדרשו ובאת
דברים יב
וקדו:
לח תעשו לה'
ומזעריכם לבד מנזריכם
ובדברים יג
לעליהם
למנחתיהם
ולנסכיהם:
ולשליחיהם:

גליון הש"ס

וּמִן הַיָּמִים הַהֵם דָּרָה לֵקֶם וְכֹר' וְחִיבָא
עֲבָר וְנִשְׁלָם. עֵינן יוֹמָא לִי:
וּמִן יְשֻׁנִּים דְּרָה לְאוֹ דְּנִיבִילָה:

מוסף רש"י

[illegible][illegible]

שמיני שלח את העם ויבטלו

א. לטן רעט ג'ע וואו געשע עובר חד כרגל אחד. ואולי דאס שער חובב אחד מהחובבים ולא הקריבו עובר געשע ואלס יאחד אחד שני החובבים עובר גלול. והדבר צ"ע. ב. כיו הלטן ג'ע עירושלמי כפ"א דתענה כ"ו אלב עקים וט"ל חרצני אחו וואו קהל דקבאס כ"ד הנאחר גבי חג הטובות.